No. 40. 1847.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 2 April.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

BERLIJN, den 27. Maart. De burgerlijke bevolking dezer hoofdstad was in Dec. ll. 389,395 zielen. Rekent men hier bij de bezetting van 19,194 personen, dan hebben wij eene bevolking van 408,489 zielen. Ten opzigte dezer bevolking staan wij gelijk met Petersburg en Weenen.

— Het dorp Heimbressen (in Hessen), groot 80 huizen en circa 600 inwoners, is aan den staat te koop aangeboden, dewijl alle inwoners naar Noord-Amerika verhuizen.

— Te Weenen stierf dezer dagen de jeugdige hoogleeraar in de geregtelijke geneeskunde *Kolletsckha*, ten gevolge van eene snede in zijn' vinger, die hij zich toegebragt had bij de ontleding van een' schrijnwerker, welke zich voor acht maanden in het hof-theater om het leven bragt. Weder een nieuw voorbeeld van de vreesselijke uitwerking van het zoogenoemde lijkgift.

ENGELAND.

LONDEN, den 27. Maart. Ofschoon de berigten uit Ierland de aankomst van vele toevoeren van eetwaren vermelden, zoodat de klagten over het nijpende gebrek merkelijk zijn afgenomen, zoo blijven die berigten, uit een ander oogpunt genomen, nog altijd hoogstbedroevend; de sterfte ten gevolge van het uitgestane gebrek, is thans op die aan den onmiddelijken hongerdood gevolgd; onder de graafschappen die wel het ergst hieronder lijden, behooren vooral Cork, Kerry, Dungarrau en Wexford. Een priester, mr. *Mulcaby*, schrijft gezien te hebben, hoe een enkele kar elf op een gestapelde lijken grafwaarts reed en hoe niet zelden de laatste kerkelijke bediening aan de stervenden op de open straat werd verleerd. Er moeten zelfs plaatsen wezen, waar men uit vreeze voor de besmetting de ligchamen der afgestorvenen niet heeft durven begraven, maar de hutten, waar zij lagen, met riet en brandstoffen heeft bedekt, aangestoken, en met de lijken heeft doen verbranden.

Te midden dier ellende nemen ook de diefstallen en rooverijen schrikbarend toe en het is niet te voorzien, waarop dit alles zal uitloopen, daar slechts een gering gedeelte der van wege het gouvernement ontslagen arbeiders weder eenig bepaald dagwerk heeft kunnen bekomen,

— Nog steeds is de ellende in Ierland verschrikkelijk, en, volgens berigten uit Dublin, schijnt de landverhuizing bij den aanvang van het schoone jaargetijde aanmerkelijke uitbreiding te erlangen. Zoo staken in de eerste helft van Maart dagelijks twee, drie en vierhonderd personen in zee, om naar Canada en de Vereenigde Staten te stevenen. Reeds zijn verscheidene schepen uitgezeild en nog meer anderen liggen zeilreê.

— De *Morning Post* zegt, dat Koningin *Victoria* zich al wederom in gezegenden toestand bevindt.

— Een Iersch blad geeft eenige bijzonderheden omtrent den levensloop van de zooveel gerucht makende danseres *Lola Montes*. Volgens dit blad *is* zij niet uit Spanje maar uit Ierland geboortig, en wel uit het huwelijk van eenen aanzienlijken Spanjaard met miss *Watson* van Dublin. Door hare ouders naar Madrid gebragt, is de dochter van *Francisco Montes* gehuwd met een Spaansch officier, die nu overleden is. Dit huwelijk was niet gelukkig. *Lola Montes* liet zich schaken door een rijken Ier, die haar naar Dublin bragt, waar zij door haren beschermer verlaten zijnde zich op de danskunst toelegde, en onder den naam van *Betsy Watson* eene groote toejuiching op den schouwburg te Dublin inoogstte.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 28. Maart. Den 22. Februarij jongstleden kwam de jonge *A. Dupuy*, oud 13 jaren, uit de gemeente Blachère, departement der Drôme, omtrent eene rots. Men had hem gewaarschuwd, dat daar eene groote slang lag, waarvoor hij zich had te wachten, maar hij was er niettemin naar toe gegaan. De slang lag ineen gekronkeld zich in de zon te koesteren, maar zoodra zij den jongen bemerkte, die haar wilde beletten haar hol te bereiken, vloog zij op hem aan en slingerde zich om zijn hals. Het kind verloor echter zijne tegenwoordigheid van geest niet; maar een zeissen vattende, bragt het zijnen vijand zoovele kerven toe, dat hij losliet en op den grond viel. Dadelijk nam nu de jongen een hooivork, die men daar al een geruimen tijd had laten liggen, sedert dat men het dier naspoorde, nagelde het met denzelven aan den grond en riep om hulp. Een jonge schaapherder snelde nu toe; eerst was hij uitermate verschrikt, doch eindelijk naderde hij, gewapend met zware steenen, onder welke hij de slang verpletterde, die door de twee kinderen zegevierend naar het dorp werd gebragt. De overheid heeft voor de twee jeugdige Herculessen aan de landsregering eene eerebelooning gevraagd. Het gevelde dier was omtrent zeven en half voet lang.

— Bij de beraadslagingen over eene wet tot invoering eener belasting op de honden, heeft de heer *Remilly* deswege eene statistiek geleverd, welke in hare soort opmerkenswaardig is, en waaruit blijkt, dat te Parijs 49,000 honden zijn, ofschoon de policie in de laatste twee jaren 30,000 doggen heeft laten doodslaan. Het aantal honden in geheel Frankrijk bedraagt 2½ millioen, waaronder 1,300,000 tot nuttige einden gebezigd worden. De overigen zijn jagthonden of dienen alleen tot weelde of vermaak. Op de 100 inwoners heeft men dus 7 honden. Deze dieren kosten daags tegen 7½ centime gerekend, 225,000 francs, hetwelk in het jaar meer dan 80 millioen francs bedraagt; en daar in gewone tijden een mensch zich met 35 centime kan voeden, zoo verteren deze dieren zoo veel, dat 640,000 menschen, de bevolking van twee of drie departementen, daarvan kunnen leven. Van de 1½ millioen nuttige honden wilde de heer *Remilly* eene belasting heffen van 1 tot 2 francs, en van die tot weelde van 5 tot 10 francs, hetgeen, tegen het middelcijfer 1½ en 7½ berekend, aan het land een voordeel van 13,300,000 francs zou opleveren.

— Een brief uit Nauplia (Griekenland) van den 2. Maart bevat het verhaal van een vreeselijk voorval in die stad. Twee roovers namelijk, de broeders *Demetrius* en *Theodosius Tryphoupoulos* zouden ter dood gebragt worden. Zij lieten zich rustig naar de strafplaats geleiden, maar aldaar gekomen zijnde, en op het oogenblik, dat de beul zijn pligt zou volbrengen, verbrak *Demetrius*, een man van eene ontzaggelijke kracht, plotseling zijne boeijen, en wierp den beul en zijne helpers omver. Zij trachtten zich weder meester van hem te maken en bij de daaruit ontstane wanhopige worsteling trok de beul een mes en doorstak *Demetrius*; de ontzielde werd daarna onthoofd. Zijn broeder *Theodosius* onderging met kalmte zijn lot.

BELGIE.

ANTWERPEN, den 30. Maart. In de drie laatste dagen zijn hier een-en-dertig schepen met tarwe, rogge en garst, uit verschillende gewesten aangekomen.

BRUSSEL, den 30. Maart. Men verhaalt thans van den jongen graaf *van Liedekerke* eene menigte trekken van krankzinnigheid. Het is niet na de dubbele moord op zijne zuster gepleegd, dat zijne joodsche of bijbelsche waanzinnigheid is ontstaan, maar reeds vroeger had hij overal, waar hij eenig gezag had, het kruisbeeld doen wegnemen; vooral de pachters, welke van het kasteel afhingen, wist hij daartoe door bedreigingen te dwingen. Hij sprak van Onzen Heere altoos smadelijk en grammoedig. Somtijds speelde hij veldheer, maakte van het kasteel eene versterkte vesting, en leed knechts en meiden in den wapenhandel oefenen. Andere keeren was hij tooneelspeler; eene zaal van het kasteel diende tot theater, op welke hij de treurspelen van *Shakespéare* bij brokken uitgalmde. Dikwerf bleef hij drie of vier dagen zonder reden afwerig, en andere keeren sloot hij zich gansche weken in zijne kamer op en bleef zelfs te bed liggen. Hij las veel en men gelooft, dat hij ook geschreven heeft. Men twijfel, of er wel regterlijke vervolgingen zullen worden ingespannen, maar de *Gazette Médicale Belge* vraagt met reden, waarom de burgemeester van Jumbe den krankzinnigen graaf niet in tijds heeft doen opsluiten, daar de wet zulks aan de burgerlijke overheid ten pligt maakt, en dat de krankzinnigheid overigens door de geneesheeren was bestatigd geworden?

NEDERLANDEN.

'S GRAVENHAGE, den 30. Maart. Met diep leedwezen werd hier zondag de mare verspreid, dat Z. M. de Koning door eene plotselinge ongesteldheid was getroffen; wij achten ons gelukkig te kunnen melden, dat, na eene aderlating, hij zich merkelijk beter bevindt, en dat er alle hoop bestaat, dat Z. M. onder Gods bijstand, spoedig volkomen hersteld zal zijn. Twee bulletins zijn den 28. en 29. door de doctors *Everhard* en *Beckers* uitgegeven, en melden, dat de Koning op die twee dagen tegen den avond, door benaauwdheid en hartkloppingen is aangedaan geweest. Gisteren avond om zes ure, was de toestand des doorluchtigen lijders niets verergerd, en Z. M. bevond zich zelfs iets beter.

— Men leest in het *Diario di Roma* van den 13. dezer het volgende: «Een rijk katholijk bewoner van Java deelt, dd. 1. december 1846, aan een Hollandsch prelaat de tijding mede, dat de sultan van het eiland Banka eenen katholijken priester verzocht heeft, hem met zijne geheele familie te willen doopen. Hij heeft het aanbod gedaan, om, op zijne kosten, eene kerk in de hoofdstad van Banka te doen bouwen. Deze gelukkige tijding doet de aanstaande bekeering tot het katholicismus van de geheele eilanden Banka en Billiton hopen. De bevolking dier beide eilanden beloopt ongeveer 60,000 inwoners, waarvan het grootste gedeelte Chinezen zijn.

— Uit het algemeen verslag, nopens de voordragt tot herstel van het Nederlandsche Muntwezen, blijkt, dat van Regeringswege is te kennen gegeven, dat het ondoenlijk is te bepalen, wanneer de inwisseling van al de oude geldspeciën afgeloopen zal zijn; dit hangt van de voortzetting der hermunting af, die thans gebragt is tot meer 2½ millioen 's maands in de grove specien. Daarbij wordt thans nog eene inrigting gemaakt voor het slaan der kleinere munten; wanneer deze inrigting gereed zal zijn, zal er eerst kunnen worden gedacht aan de geheele intrekking der oude schellingen en zesthalven, die voor 25 cents koers hebben. Wat aanbelangt den wensch, om de muntbiljetten te doen verminderen, deze wordt door de regering gedeeld; zij heeft het voornemen, om er successief toe over te gaan, en dat wel voor een gedeelte reeds spoedig, in verband met de vordering der aanmunting. Men moet echter in het oog houden, dat er nog oude specien zijn in te trekken en dat, bij die operatie, de muntbiljetten ook nog de diensten zullen moeten bewijzen, waartoe zij bij de wet bestemd zijn.

'S HERTOGENBOSCH, den 28. Maart. Laatstleden donderdag is er, ten gevolge eener woordenwisseling tusschen een burger en een onder-officier te Grave eene hevige vechtpartij tusschen burgers en militairen van het garnizoen aldaar, ontstaan, waarbij een burger door een sabelhouw op eene voor zijn leven gevaarlijke wijze is gewond geworden. De heer regter-commissaris en de heer officier van justitie alhier, hebben zich derwaarts begeven en de zaak geïnstrueerd; naar aanleiding waarvan bevolen is, dat een in arrest genomen burger onmiddelijk op vrije voeten zou worden gesteld en daarentegen een militair gearresteerd, die bij het verhoor heeft bekend den sabelhouw aan den verwonden burger te hebben toegebragt.

LEEUWARDEN, den 27. Maart. Men verneemt, dat in vele streken dezer provincie de veldmuis zich in grooten getale op de landerijen vertoont en aldaar veel nadeel aanbrengt. Men schrijft dit verschijnsel vooral toe aan de weinige regens, welke in den laatsten tijd gevallen zijn, waardoor de veldmuis anders in zijne gaten omkomt.

— Met genoegen kunnen wij melden, dat de granen en andere levens-artikelen op de marktdag van gisteren merkelijk lager te plaatsen waren.

— In den nacht tusschen zaturdag en zondag, ontstond in het nachthuis *de brug van Londen*, in de Korte Wagenstraat, te Rotterdam, eene vechtpartij, zoo men zegt tusschen hollanders en duitschers, waarbij ongelukkig een zekere *Friedrich Kreger*, suikerbakkersknecht, een messteek in het hart ontving, welke zijn' onmiddelijken dood ten

EENE MAAND VOOR PLEIZIER UIT.

(Vervolg van onze vorige.)

- Ei toe! zeide Harri om zijnen vader een handje te helpen.

- De eer zou aan onzen kant zijn, antwoordde Bothman.

- Maar wij moeten dezen dag nog in Birmingham zijn, begon Smelton.

- Dat kan gebeuren, zeide Harri, na den maaltijd kunnen wij er nog wel tweemaal komen.

- Nu dan nemen wij het aan, zeide Bothman, als oudste van het gezelschap, als Harri dat op zijn geweten durft nemen.

Harri nam het op zijn geweten en de zaak bleef dus bepaald.

Veel nieuws vertelde deze aan zijne ouders, doch verzweeg zorgvuldig de ongevallen, welke hem van tijd tot tijd waren overkomen, en niemand in Londen was er ooit iets van te weten gekomen, had niet Bothman den ouden heer Jackson verhaald, dat zijn zoon reeds meer dan eens in de gelegenheid had verkeerd, om per expresse naar de champs-elysées te verhuizen.

Noch hij, noch zijne echtgenoote, noch zijne dochter begrepen regt wat de champ-elysées eigenlijk voor dingen waren; maar daaromtrent nader door den mededeeler ingelicht, zette Harri's vader een zeer medelijdend gezigt, zijne zuster sloeg de handen te zamen, en zijne moeder vroeg of hij zich ook bezeerd had.

Over alles dienaangaande gerust gesteld, wachtte men nog alleen op Price om met leeuwenmoed de verschillende geregten, die reeds op de tafel waren ten toon gesteld, aan te vallen. Price kwam; niet weinig in zijn schik zijne maag, in plaats van met een koud hoentje en eenige boterhammen te vullen, met stevig, lekker en warm eten op te proppen.

Men ging aan tafel.

- Waarom eet gij niet, mijnheer Snelmond? vroeg jufvrouw Jackson, aan tafel moet men niet beschroomd zijn.

- Vergeef het mij, mevrouw! antwoordde Smelton, die meende met Annet iets voorbarig geweest te zijn, daar Harri's zuster er in zijne oogen wel eens zoo knap uitzag, ik ben niets minder dan beschroomd; maar de soep wil niet dat ik haar eet.

- Hoe? vroeg Harri voor zijne moeder; wil de soep niet dat gij haar eet? dat begrijp ik niet. En al de overigen zetteden groote oogen op

- Ik des te beter, hernam Smelton, want ik heb reeds deerlijk mijn mond gebrand.

- Foei, mijnheer Snelmond! wat ge zegt, zeide jufvrouw Jackson op weemoedigen toon

- Mijn vriend heet eigenlijk Smelton, fluisterde Harri zijne moeder in het oor.

- Hoe? zeide deze, Smelt ton?

- Neen, Smelton met ééne t.

Het gesprek werd hoe langer hoe levendiger, en de stemming hoe langer hoe vrolijker, zoodat zelfs op het allerlaatste de oude Jackson zijn geheele beenkwaal vergat, opsprong en het gezelschap uitnoodigde om eens eene ronde te dansen. Daarop maakte de oude jufvrouw de juiste aanmerking dat het met haren echtgenoot toch zoo slim niet zou zijn, als hij zoo ferm kon loopen, maar ja wel, naauwelijks kwam deze lastertaal den lijder ter ooren, of eensklaps vloog hij naar zijnen stoel en klaagde over in eens opgekomene jichtpijnen. Een onderdrukt lagchen was daarvan een der eerste gevolgen.

Na den maaltijd werd er sterke koffij gepresenteerd, en toen Harri's zuster aan Bothman vroeg of hij er ook melk in verkoos, probeerde hij met een andersmans veêren te pronken, en antwoordde: «Een donderwolk, als het u belieft." Daarop werd de juffer Jackson verzocht om eens iets op de piano te laten hooren, maar het kostte de gasten niet weinig moeite haar daartoe over te halen. Het genot, dat zij voor hunne verdubbelde pogingen eindelijk mogten smaken, was echter ook meer dan onovertrefbaar. Harri's zuster speelde een onweder, en zoo natuurlijk, zoo geheel en al bevattelijk, dat (à la Marryat) de melk op de tafel zuur werd, dat de glazen bijna allen de vensters uitvlogen, en dat. . . . . alle snaren van het ouderwetsche staartstuk in stukken sprongen. Dit onweder was dus de beurs van den ouden heer ingeslagen.

gevolge had, en nog een ander persoon eene messnede over de knie bekwam. De politie doet ijverig nasporing naar de daders en heeft reeds een aantal daarvan verdachte personen in bewaring genomen.

NIJMEGEN, den 28. Maart. Heden avond, omstreeks zes ure, ontlastte zich een zwaar onweder boven deze stad met aanhoudende bliksemstralen en kort op elkander volgende donderslagen. De bliksem is geslagen in het achterhuis der stads jonge jufvrouwen-school en in den nok der woning van den heer *Verbeek*. Reeds had dit gedeelte vlam gevat, maar door spoedig aangewende hulp is de brand in den aanvang gestuit. Voor den zwaren donder en het berigt, dat de bliksem ergens was ingeslagen, kon de godsdienst-oefening in de groote of St. Stevenskerk niet ten einde gebragt worden, daar een ieder zich haastte om te huis te komen. Overigens heeft men geene ongelukken te betreuren gehad.

ZIERIKZEE, den 27. Maart. De Hoog Welgeb. Heer Marquis *de Thouars* heeft den uitgever van den *Zierikzeeschen Nieuwsbode* gemagtigd om appèl aan te teekenen van het bekende vonnis, van *slechts* 2 jaren gevangenis enz. enz. Met de meeste bereidwilligheid heeft de uitgever dien opgedragen last ten uitvoer gebragt, zoodat weldra eene hoogere regtbank zal beslissen, of er uit eene enkele *B. Bruins* moet gelezen worden en niets anders.

— Heden is van hier een gezelschap landverhuizers, tellende 60 hoofden, (waaronder eene vrouw van 70 jaren) naar Rotterdam vertrokken, om van daar verder de reis naar Noord-Amerika voort te zetten. De meeste, en mogelijk allen, begeven zich naar Buffalo, waar reeds een' nabestaande, met name *A. de Haas*, zich in het vorige jaar gevestigd heeft, en die hen tot die reis ernstig heeft aangespoord. Voorzeker een bewijs dat *de Haas* geen reden heeft zich te beklagen, want wie zal, wanneer hij zijn bestaan niet ziet verbeterd, zijne moeder, zijne zusters en broeders, ja zijn eigen kind, zoeken te misleiden? — en deze bevinden zich in dit gezelschap.

Wanneer intusschen de berigten dezer lieden half zoo gunstig zijn als van *de Haas*, zal het getal legio zijn, welke in het aanstaande jaar den grond hunner vaderen voor altijd vaarwel zeggen.

Naar men verder verneemt, zal er in de volgende week nog een gezelschap naar Antwerpen vertrekken, om zich aldaar in te schepen naar de nieuwe wereld, hetwelk van maand tot maand zal nagevolgd worden.

VLISSINGEN, den 1. April. Gedurende de maand Maart zijn alhier geboren 15 personen, als: 6 van het mannelijk en 9 van het vrouwelijk geslacht; overleden 33 personen, als: 18 van het mannelijk en 15 van het vrouwelijk geslacht; onder de overledenen zijn begrepen 6 elders gestorvenen en 4 militairen in het hospitaal; levenloos aangegeven: geene.

Met betrekking tot den ouderdom waren de overledenen als volgt:

Beneden het jaar	6
van 1 tot 10 jaren	6
« 10 « 20 «	1
« 20 « 30 «	6
« 30 « 40 «	2
« 40 « 50 «	3
« 50 « 60 «	2
« 60 « 70 «	1
« 70 « 80 «	5
« 80 « 90 «	1
Totaal	33.

Terwijl er 6 huwelijken zijn voltrokken.

— De redactie van *de Tyd* heeft in het geheel *f* 29819,97 voor de ongelukkige Ieren ontvangen.

— Den 6. Februarij is te Paramaribo in goeden staat aangekomen, het transportschip *Prins Willem Frederik Hendrik*, kommandant *Collot d'Escury*.

— Zr. Ms. korvet *Argo*, onder bevel van den kapitein ter zee *C. van der Hart*, is op de reis van Texel naar Batavia den 15. Januarij te Rio-Janeiro binnengeloopen.

MENGELINGEN.

Ons bestuur en de landverhuizers.

De landverhuizingen nemen dagelijks toe; dagelijks ontvlugten meer Nederlanders den vaderlandschen grond en zoeken elders vrijheid. Hoe zwaar zij er ook zullen moeten werken, zij getroosten zich ligtelijk alles; want wat zij verdiend hebben zal het hunne blijven. Ons bestuur schijnt dit alles lijdelijk aan te zien. Er was een tijd, dat het dien stroom naar streken had kunnen leiden, welke aldus eerst vruchtbaar zouden geworden zijn en tot de ontwikkeling van alle takken van nijverheid hier te lande krachtig hadden kunnen medewerken. De lust tot emigratie was iets, hetwelk een volk, met uitgebreide koloniën, als het hoogste geluk, dat het ontmoeten kon, zou wenschen; bij ons gebeurde het, en traagheid of onverstand wees het van de hand, liet het krachtigste hulpmiddel, dat het ter bestendiging zijner magt over koloniën, welke allen ons benijden, en tot uitbreiding der nijverheid en welvaart in het moederland ontmoeten kon, geheel verloren gaan. Moedwillig verstopte men zich de bron, in welke anderen zich gelukkig rekenen.

Om het hooge belang van het middel in te zien, dat de landverhuizingen aan ons bestuur aanboden om, voor alle eeuwen een nieuw Nederland te vormen, welks inwoners, door oorsprong, taal en zeden met ons ten naauwste verbonden, eenen slagboom zouden opwerpen tegen vreemde veroveringszucht, en dat, eenmaal vrij, voor ons welligt, gelijk Noord-Amerika voor Engeland, nog voordeeliger worden zou dan het als kolonie was, daartoe hadden onze ministers nimmer genoeg helderen blik getoond, om van hen iets anders te wachten: maar men mogt ten minste hopen, dat zij menschelijkheid genoeg zouden bezitten, om hen, welke tijdsomstandigheden en verkeerd bestuur van den vaderlandschen grond dreven, te bewaren tegen de misbruiken en ellende, van welke de landverhuizers van andere staten zoo dikwerf de slagtoffers geweest zijn. Heeft die menschelijkheid ons bestuur tot het nemen van maatregelen gebragt, welke beletten, dat, bij den overtogt, de wegtrekkenden niet als op slavenhaalders in eenen verpesten dampkring leven moeten, ter naauwernood voedsel genoeg erlangen, om het leven te behouden? heeft het aan den Nederlandschen zaakgelastigde en de Nederlandsche consuls in Amerika al die bevelen gegeven, welke getuigen kunnen, dat, zijn de ministers al kortzigtig genoeg geweest het hun aangeboden voordeel van de hand te wijzen, zij echter begrijpen, wat hun pligt als menschen en bestuurders van hen eischt? Zullen zij misschien wachten tot hun de klagten des mishandelden bereiken? maar dan is het te laat. Of zullen zij weder violen laten zorgen en zich troosten met het *aprée nous le d luge?*

De meeste regenten van Duitschland kunnen regtstreeks weinig aan de zaak ten behoeve hunner onderdanen doen, dewijl het misdrijf bijna nimmer binnen hun land voorvalt. Zij hebben, echter, begrepen, zich de zaak te moeten aantrekken en hunne consuls de strengste waakzaamheid opgelegd en de tusschenkomst der vreemde regeringen ingeroepen. Wij zouden die verschooning niet hebben; op eigen bodem kan men met de zorg eenen aanvang maken. Laat men het na en lijden onze landslieden door het ontbreken van alle maatregelen van voorzorg, — wij weten niet of zelfs onze ministers zich verantwoord zullen rekenen door het moeijelijke van het onderwerp. Mogten zij zich aan het voorbeeld van den heer ELIAS en de slagtoffers der Surinaamsche kolonisatie spiegelen! *(Arnh. C.)*

Verval van Monarchiën.

De oorzaken van den ondergang, of het verval van monarchiën zijn — buitensporige bijdragen, monopoliën, vooral die ten opzigte van het graan; verwaarlozing des koophandels, ambachten, landbouw, kunsten en fabrieken; de groote menigte van openbare bedieningen, de toelagen en buitensporige magt der ambtenaren; de kosten, het dralen, en de onregtvaardigheid der regtbanken; werkeloosheid, overdaad, en al wat daarmede in verband staat; ongebondenheid en zedebederf, verwarring der rangen, afwisseling der geldswaarde, onregtvaardige en onvoorzigtige oorlogen, de despotieke magt der souvereinen, hunne blinde verkleefdheid aan bijzondere personen, standen, of bedrijven; de inhaligheid van staatsdienaars en gunstelingen, de vernedering van personen van aanzien; het versmaden, of verwaarloozen van geletterden; de oogluiking voor slechte gebruiken, inbreuken op goede wetten, en halstarrige gehechtheid aan hetzij nadeelige, hetzij onverschillige gebruiken; en de menigvuldigheid van bevelschriften en nuttelooze bepalingen.

Duc de Sully.

Koning en Volk.

Een Volk kan een Koning doen vallen, en toch een *Volk* blijven; maar, laat een Koning zijn Volk ontglippen, dan is hij niet langer *Koning*. SAVILLE.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 1 April. Sedert den 30. Maart zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Copernicus, H. Juichter, Gothenburg, hout, Convenio di Negro, Eugenio di Langas, Monte-Video, huiden; Dagmar, P. Berg, Oostzee, rogge; Diana, J. J. Gnefs, Hull, manufacturen.

Van Antwerpen de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Princess Victoria, T. Jackson, stukgoed, Londen.

— Ter reede van Batavia lagen den 31. Januarij Zr. Ms fregat Ceres, korvet Nehalennia, schoener Lansier en stoomschip Merapi.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

1 April 1847.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
O. Z. Tarwe (1845)	f .	W. Paardenboonen	f 9.00
N. dito dito	— 14.50	W. Gr. Erwten	— .
O. Walch. Tarwe (1845)	— .	W. Witte dito	— .
Nieuwe dito	— 14.75	Z. Paardenboonen	— 8.00
O. Rogge (1845)	— .	N. Z. Gr. Erwten	— 14.00
N. dito	— 13.00	W. Koolzaad	— 12.00
Winter garst	— 8.75	Zomer dito	— .
Zomergarst	— 8.00	Raapolie	f 39.00 p. v.
Haver	— .	Patentolie	— 41.00 —
Boekweit	— .	Lijnolie	— 37.00 —
W. Witteboonen	— 16.50	Lijnkoeken f 12.50 de 104 st.	
Dito Bruineboonen	— 16.50	Raapkoeken	— —

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 4 ure.
Sluiting des avonds 8 «
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

Met al dat eten, praten, spelen en drinken was ook de tijd verstreken, en men moest zich haasten om nog met den eerst volgenden trein naar Birmingham te kunnen vertrekken. De koets kwam voor, er werd een teeder afscheid genomen, en doordien de koetsier hen met het rijtuig in Londen zou blijven wachten tot de geheele Birminghamsche reis was volbragt, en deze het dus zeer prettig zou hebben, haastte hij zich ontzaggelijk en bragt onze vrienden ten allerspoedigste aan het stationsgebouw.

Laatstgenoemden waren daarmede ook zeer tevreden, want nu konden zij eens op hun gemak al het rumoer opnemen, dat er doorgaans bij spoorwegen heerscht, en ook noodwendig moet heerschen.

Bij spoorwagens gaat alles met stoom, de trein, de bediening, de omnibussen, het bekken sluiten, het sein geven, het binnenstappen der passagiers! en..... het kaartjes geven. Onze reizigers bekwamen dus spoedig een plaatsbriefje, snelden nog spoediger naar een der achterste waggons, niettegenstaande de conducteurs riepen «naar voren, vooraan heeren!" en hadden nog gaauwer daarin plaats genomen.

De juiste tijd van afrijden was echter nog geenszins dáár; er werden ten minste nog tien minuten geduld vereischt. Eindelijk luidde er een bengel, en reeds maakten zij zich gereed om den eersten ligten schok te kunnen doorstaan, maar te vergeefs. Dezelfde bengel luidde nog eens en nog eens, en er gebeurde met het derde gelui even min iets als bij het eerste, zelfs was de locomotief nog niet eens voor den trein. Nu werd er op eene trompet geblazen; nog geene locomotief, weêr een trompetgeschal en..... een ligte schok deed hen gevoelen dat men en route was. Maar zonder machine, zonder paarden, zonder stoomketel, zonder locomotief; verduiveld dat is raar, en toch maar al te waar. Het geval is dat de trein, welke van Londen naar Birmingham gaat, gedurende een afstand van drie mijlen door touwen wordt voortgetrokken. Na verloop van de daartoe benoodigden tijd, kwam de locomotief er sissende en fluitende voor. Harri, die nog al niet geheel misvatterig was, beweerde dat de locomotief een volksliedje, bijv. «God save the king" zong, en Annet zou door al dat gegil en doordringend gekras van de machine bijna flaauw zijn gevallen, indien ze met zekerheid had kunnen weten dat er hofman-druppels of spiritus nitri-dulcis in den waggon aanwezig was, doch dit sterk betwijfelende bleef ze maar in haar gewonen toestand: voorzeker eene groote aanwinst voor haar gestel. Dewijl zij met den mixed-train waren vertrokken, legden zij het traject in vijf en een half uur af, nadat zij als tusschen station ook zeer nabij hun Hampstead gepasseerd waren. Hoogstwaarschijnlijk vragen mijne lezers wel: waarom gingen zij dan maar niet regelregt van Hampstead naar Birmingham? de eenige oorzaak daarvan was dat het gedeeltelijk een pleizierreisje was, en zij daarom ook eens in een gewoon rijtuig wilden rijden, en ten anderen, omdat Price allernoodzakelijkst de bank te Londen een bezoek moest geven.

In Birmingham gekomen, lieten zij zich door eene huurkoets naar een der voornaamste logementen brengen, en opkurkten toen een flesch echte champagne. Op geene enkele kennis in deze stad konden zij zich beroemen, alleen stond Price in eenige vriendschaps-betrekking met eenen zekeren Hefton, een man die reeds op zijn acht en dertigste jaar op lauweren rustte, wel te verstaan op lauweren van vijftien duizend pond sterling.

Den dag na hunne aankomst begaven zij zich onmiddellijk naar dien heer, en de oude kennis tusschen dezen en Price weêr wat opgeknapt en opgepoetst zijnde, in het bezigtigen der merkwaardigheden van Birmingham, liet zijn knecht aan Price tot gids verstrekken, zijne boodschappen verrigten, en hij zelf zou aan de overige leden van het gezelschap op zijne bijzondere wijze, als het bijzondere van de bijzonderheden, die er voor des menschen oog in Birmingham zigtbaar zijn, laten kijken.

In de eerste plaats wees hij hun de prachtige Town-hall en een aantal fabrijken van koper en ijzer, welke op eene schaal zijn ingerigt, die met de vroegere in geene comparatie kan komen. Eene jaktkokerfabriek werd ook bezigtigd, en ten hoogste verwonderd kwamen zij uit eene fabriek van stalen pennen. Het kleine Nelsons-beeld, het eenige standbeeld, waarop de stad Birmingham zich mag beroemen, werd ook geenszins vergeten.

(Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.